

[Hagen Hagensen.]

efterforskningen i højere grad kommer til at ligge i den politimæssige regie alene, men — også stærkt understreget — hele tiden med kontrol fra retten. Der er vel i den forbindelse grund til at nævne, at politiet også af egen drift skal tage sager op, hvor man mener der er begået en forbrydelse — noget, det undertiden kan være meget svært, synes jeg, at få politiet til at gøre; man forlader sig i for høj grad på, at der skal foreligge anmeldelse af den ene eller den anden art.

Dernæst vil jeg gerne om anholdelse sige, at jeg tror også nok, at det, sådan som det har udviklet sig i tidens løb, må siges at være en naturlig ting, at det i loven fastslås, at det er politiet og ikke retten, der foretager anholdelsen, når der stadig væk oprettholdes — og det er jo helt givet, vi skal gøre det — den grundlovssikrede ret til fremstilling inden for 24 timer. Det vil naturligvis sige, at der så skal være givet en nøjagtig tidsangivelse af, hvornår anholdelsen har fundet sted.

Det, der indeholdes om ransagning, vil jeg gerne vende tilbage til i udvalget og gå i enkeltheder med. Jeg finder, at bestemmelsen her er for ubestemt og for udflydende. Tag alene et ordvalg som følgende: „den, der har rådighed over huset“, kan give sin tilladelse dertil. Hvem er det? Det må vi dyrke noget nærmere. Det drejer sig om noget meget væsentligt, indtrængen i en andens hus, og dér må jeg holde for, at hovedprincippet må være, at det er retten, der træffer afgørelse herom. Øjemedet kan måske undertiden forspildes, derfor har man undtagelsesbestemmelsen, men som hovedregel bør kendelse afventes fra retten.

Om forsvareren og forsvarerens stilling vil jeg gerne sige — og det kan vel ikke undre ud fra den gerning, jeg har til daglig — at forsvaret bør styrkes. Jeg synes også, der er tegn på i visse dele af forslaget, at det kan det blive. Jeg mener, det er en naturlig ting, at der stort set vil komme en forsvarer ind i billedet allerede før grundlovsforhøret. Man må ikke glemme, at forsvareren i alle forhold er den sigtedes tillidsmand, undertiden det eneste, han har at hælde sit hoved til. Derfor bør der i højere grad tilstræbes en ligestilling mellem forsvarer og politi, og det er retten, der så skal afgøre disse to parters tvist om, hvad der skal foregå. Det er måske

noget, som danske domstole godt kunne skrive sig en smule bag øret.

Der er indeholdt en bestemmelse i forslaget om, at politiet skal kunne give forsvareren pålæg om ikke at videregive oplysninger, som han måtte have fået fra politiet i sin egenskab af forsvarer. Det finder jeg helt uantageligt. Den ene part kan ikke pålægge den anden part ikke at gøre noget i forhold til sin klient. Hvis der skal være tale om noget sådant, må det i hvert fald være retten, der træffer bestemmelse herom, og jeg mener, at der kun kan være tale om det i helt ekstraordinære tilfælde.

Det samme gælder nægtelse af beskikkelse af en bestemt sagfører og tilbagekaldelse af beskikkelse af en sagfører til at varetage den sigtedes tarv. Der er allerede gjort bemærkninger herom, og jeg slutter mig hertil. Der kan, erkender jeg, forekomme tilfælde, men de må være af så ekstrem karakter, at det er noget, som vi meget nøje må overveje. Ellers må det i princippet være sådan, at den sigtede har krav på at have, hvilken forsvarer han måtte ønske.

Sigtedes ret til at være til stede i retten, når hans sag foretages, er for mig noget helt afgørende, og den bør ikke kunne indskrænkes — undtagen i ganske særlige tilfælde. En fastlæggelse heraf må vi også søge at komme frem til.

Jeg har nævnt, at det også kun kan være en undtagelse, at der fra rettens side skal kunne ske pålæg til forsvareren om at afholde sig fra videregivelse af meddelelser til den sigtede.

Om begrebet lukkede døre og referatforbud vil jeg nøjes med at sige her, at det må ske i meget begrænset omfang, og for referatforbuddets vedkommende mener jeg, at man stort set i vid udstrækning må kunne klare sig med forbud mod nævnelse af navne. Man skal passe på, at vi ikke går hen og får en lukket retspleje her i landet; det vil ikke klæde os at få noget sådant.

Om varetægtsfængsling skal jeg sige som hovedlinje for mig, at den bør anvendes med beherskelse — dermed vil jeg også understrege noget af det, som tidligere ordførere har sagt — og den bør altid være konkret begrundet. Jeg er ikke helt enig i den afgrænsning, der foretages af de grunde, der kan være til varetægtsfængsling, og jeg vil gerne under udvalgsbehandlingen trække